

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. В., 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С.Ж.С.

Членове: Г.П.Й.
Н.Д.Н.

при участието на секретаря И.С.К.
като разгледа докладваното от С.Ж.С. Въззивно гражданско дело № 20231300500297 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на К. В. К., ЕГН *****, чрез адв.-пълномощник Л. М. от АК-В. и заявен съдебен адрес: гр. В., ул. „Цар Александър II“ № 3, офис 211 против Решение № 402/19.05.2023 г., постановено по гр.д. № 743/2022 г. по описа на РС – В..

С обжалваното решение РС- В. е уважил предявените от въззиваемото дружество/ищеца/ установителни иски по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 415, ал. 1 от ГПК, във връзка чл. 79 ЗЗД, във връзка с чл. 99 от ЗЗД, като е признал за установено **по отношение на въззивника /ответника/ К. В. К.**, че дължи на „Е.М.“ ЕООД, с ЕИК 131001375, сумата от **4855.88 лева**, представляваща частично главница за периода от 21.12.2015 г. - 21.08.2016 г., от общо изискуема главница в размер на 41360.42 лева по Договор за потребителски паричен кредит № 2064090 от 30.11.2015 г., сключен между „У.К.Ф.“ ЕАД и ответника, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от 15.02.2022 г. - датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 260/2022 г. по описа на Районен съд - В. в съда, до окончателното изплащане на сумата. Жалбоподателят е осъден да заплати на ищцовото дружество разноски по производството пред РС-В. в общ размер от 197.12 лв. /97.12 лв. - внесена държавна такса и 100.00 лв. - възнаграждение на вещо лице/, както и разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 260/2022 г. по описа на Районен съд - В. в размер на 97.12 лв. за заплатена държавна такса.

С въззивната жалба се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение. Въззивникът изразява несъгласие с изводите на първоинстанционния съд за уважаване на исковите и неправилно отхвърлил наведените от него възражения.

Поддържа се, че цесията не му е надлежно съобщена, с връчването на исковата молба и приложенията към нея.

Твърди се, че претендираното вземане е погасено по давност преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. В тази насока се посочва, че началото на давностния срок е с настъпване на предсрочната изискуемост на кредита, а не от изтичане на срока на договора – 21.11.2020г., както приел ВРС. Счита, че давността тече отделно за всяка погасителна вноска или от настъпване изискуемостта на целия дълг, включително и в хипотезата на предсрочна изискуемост.

Отправя искане за спиране на производството по делото до произнасяне на ВКС с решение по образуваното Тълкувателно дело № 3/2023 г. на ОСГТК, като посочва, че решението на ВКС по тълкувателното дело било от съществено значение за изхода по настоящото производство.

Моли Съда да отмени обжалваното решение, вместо което да постанови друго с което да отхвърли предявените икове. Не отправя искане за присъждане на разноски за въззивното производство. Не представя доказателства и не прави доказателствени искания.

В законния двуседмичен срок по чл.263 от ГПК от ответната по жалбата страна „Е.М.” ЕООД, с ЕИК 131001375 е постъпил отговор на въззивната жалба, чрез адв.-пълномощник Анита Колова, с който оспорва същата по подробно изложените съображения, като неоснователна. Иска потвърждаване на постановеното от ВРС решение. В условие на евентуалност, ако съдът уважи въззивната жалба, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на основание чл.78, ал.5 от ГПК, като съдът присъди минималния размер за адвокатско възнаграждение. Не претендира съдебни разноски за въззивното производство.

В проведеното открито съдебно заседание въззивникът се представлява от пълномощника си – адвокат, чрез когото поддържа въззивната жалба и pledира за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на предявените икове, като неоснователни и недоказани. Не е направил искане за присъждане на разноски пред настоящата инстанция.

Въззиваемата страна „Е.М.” ЕООД не се явява и не се представлява.

В производството по настоящето дело с определение от 25.10.2023г., постановено в проведеното открито съдебно заседание е оставено без уважение направеното искане на въззивната страна за спиране на производството до произнасяне на ВКС по образуваното

В.ският окръжен съд, след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, явява се процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от „Е.М.” ЕООД, с ЕИК 131001375 с която са предявени установителни иски по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 415, ал. 1 от ГПК, във връзка чл. 79 ЗЗД, във връзка с чл. 99 от ЗЗД за признаване за установено по отношение на ответника К. В. К., че дължи на ищцовото дружество сумата от 4855.88 лева, представляваща частично главница за периода от 21.12.2015 г. - 21.08.2016 г., от общо изискуема и неплатена главница в размер на 41360.42 лева по Договор за потребителски паричен кредит № 2064090 от 30.11.2015 г., сключен между „У.К.Ф.“ ЕАД и ответника, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 260/2022 г. по описа на Районен съд - В. в съда, до окончателното изплащане на сумата. Претендиращи са разноски за производството по делото, както и по заповедното производство.

Обстоятелствата, на които се основават предявените иски, са: Сключен на 30.11.2015 г. в гр. В. Договор за потребителски паричен кредит № 2064090, между „У.К.Ф.” /УКФ/ ЕАД, в качеството му на кредитор и ответникът К. В. К. в качеството му на кредитополучател. По силата на договора, кредиторът отпуснал на кредитолучателя/ответника/ потребителски кредит в общ размер на 42 000 лв., от които чиста стойност на кредита 40 000 лв. и такса за разглеждане на кредита 2000.00 лв., усвоен от ответника по негова банкова сметка, която посочва. Кредитополучателят/ответникът/ се задължил да върне кредитната сума, ведно с дължимите лихви, на 60 месечни вноски, съгласно договорения погасителен план с първа вноска 21.12.2015г. и последна вноска – 21.11.2020г. След усвояване на кредита, длъжникът не извършвал плащания, останала непогасена сума по кредита в общ размер на 44 234.20 лв., от които: 41 360.42 лв. - главница и 2873.78 лв. - договорна лихва.

По силата на сключен Договор за прехвърляне на парични вземания (цесия) от 25.07.2016 г. и приложенията към него между „У.К.Ф.” ЕАД - цедент и „Е.М.” ЕООД - цесионер задължението на ответника К. В. К., произтичащи от Договор за потребителски паричен кредит № 2064090 от 30.11.2015 г. било прехвърлено и изкупено от ищеца „Е.М.” ЕООД.

До ответника и на посочения от него в договора за кредит адрес било изпратено уведомление, по пощата с обратна разписка, съобразно чл. 99 от ЗЗД, че кредитор спрямо него по отношение прехвърленото парично вземане по договора за кредит е ищеца „Е.М.” ЕООД. Писмото с уведомлението за извършената цесия било върнато в цялост, като „непотърсено“. Към исковата молба ищецът приложил уведомлението, изходящо от

„У.К.Ф.“ ЕАД /стар кредитор/ за извършеното прехвърляне на процесните вземания с искане същото да бъде връчено на ответника с връчване на преписа от исковата молба.

За претендираната сума е образувано заповедно производство, издадена е заповед за незабавно изпълнение по образуваното ч. гр. д. № 260/2022 г. по описа на Районен съд - В. и след възражение от длъжника/ответника/, предявява исковете, за да установи вземанията си.

В срока по 131 от ГПК от ответната страна чрез процесуалния си представител-адв.Л.М. е постъпил отговор на исковата молба с който е направила правоизключващо възражение за недължимост на претендираните вземания, поради погасяването им по давност преди образуване на заповедното производство с депозиране на заявлението за издаване за заповед за изпълнение. Твърди, че с прехвърляне на вземането на ищеца давността не е прекъсната. Оспорва да е уведомен за цесията преди връчване на исковата молба. Оспорено е приложеното по делото уведомление за извършената цесия. Оспорени са подписите, положени от ответника в договора за потребителски паричен кредит, като ответникът твърди, че същите не са положени от него.

От приложеното ч.гр.д. № 260/2022 г. по описа на Районен съд - В. се установява, че в полза на въззиваемото дружество /ищеца/ е издадена заповед № 118/18.02.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК срещу въззивника /ответника/, за следните сумите: 4855.88 лева - главница, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението 15.02.2022 г. до изплащане на вземането, както и разноските в размер на 97.12 лева - държавна такса. В заповедта е посочено, че паричното вземане е по Договор за потребителски паричен кредит № 2064090 сключен с „У.К.Ф.“ ЕАД, правата по който са прехвърлени на ищеца „Е.М.“ ЕООД с договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 25.07.2016г.

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника/въззивника/ и от същия е постъпило възражение по 414 ГПК. С разпореждане от 11.03.2022г. РС-В. е дал указания на въззиваемия /заявителя/ да предяви установителен иск за вземането си в едномесечен срок съгласно чл.422 ГПК. Вследствие на изпълнените указания е образувано настоящото производство.

Между страните пред настоящата инстанция не е спорно обстоятелството, че на 30.11.2015 г. в гр. В. е сключен Договор за потребителски паричен кредит № 2064090, между „У.К.Ф.“ ЕАД, в качеството му на кредитор и ответникът К. В. К. в качеството му на кредитополучател, видно от приложения договор. По силата на договора, кредиторът отпуснал на кредитополучателя/ответника/ потребителски кредит в общ размер на 42 000 лв., от които чистата стойност на кредита е 40 000.00 лева и такса за разглеждане на кредита 2000.00 лева. Съгласно уговореното, кредитът е усвоен напълно от кредитополучателя по негова банкова сметка - № BG68UNCR70001522473113. Кредитополучателят е следвало да заплаща годишна лихва в размер на 12.50 %, съгласно договора, а годишният процент на разходите /ГПР/ към датата на отпускане на кредита е определен в размер на 19.45 %. Кредитополучателят /въззивникът/ се е задължил да върне предоставената му заемна сума, ведно с договорените дължимите лихви на 60 месечни вноски, съгласно приложения

погасителен план, платими ежесечно с падежна дата на 21-во число, като първата вноска е на 21.12.2015г., а последната вноска е на 21.11.2020г. Месечната вноска включва изплащане на главницата и лихвата, като всяка е в размер на 1014.88 лева. Крайният срок за издължаване на кредита е с дата 21.11.2020 г.-последната договорена месечна вноска.

От заключението на приетата и неоспорена по делото съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира, като компетентно изготвено и обосновано се установява, че: На 30.11.2015 г. въззиваемият К. К., като кредитополучател по процесния Договор за потребителски паричен кредит № 2064090 от 30.11.2015 г., е получил договорената заемна сума от 42000.00 лева безкасово, по посочената в договора негова банкова сметка в „УН. Б.“ АД с IBAN BG68UNCR70001522473113, след което от сметката на кредитополучателят кредиторът е превел 2000.00 лева за такса за разглеждане на кредит. Въззивникът/ответникът/ е внесъл по кредита три суми, както следва: на 21.12.2015 г. - 284.50 лева, на 04.01.2016 г. - 732.87 лева и на 21.01.2016 г. - 287.13 лева. Общо внесените по сметка на кредитодателя /цедента/ суми от длъжника са 1304.50 лева. Вещото лице е констатирало, че въззивникът /ответникът/ не е извършвал плащания, свързани с процесния кредит по сметка на цесионера /ищеца/. Съгласно заключението размерът на неиздълженото задължение на ответника към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК - 15.02.2022 г. е 41360.42 лева - главница с настъпил падеж. Неизплатените договорни лихви съгласно първоначалния погасителен план към 15.02.2022 г. са в размер на 14228.53 лева. Размерът на дължимата главница за периода от 01.12.2015 г. до 21.08.2016 г. с настъпил падеж е 4855.88 лева. Размерът на дължимата главница за периода от 21.12.2015 г. до 21.08.2016 г. също е 4855.88 лева, като вещото лице е посочило, че сумите са равни, тъй като между 01.12.2015 г. и 21.12.2015 г. няма падежна дата по главницата на кредита.

С приложения по делото Договор за прехвърляне на парични вземания /цесия/ от 25.07.2016 г. и приложенията към него се установява, че същият е сключен между „У.К.Ф.“ ЕАД, като цедент и „Е.М.“ ЕООД, като цесионер. По силата на този договор за цесия задължението на въззивника /ответника/ К. В. К., произтичащо от Договор за потребителски паричен кредит № 2064090 от 30.11.2015 г. е прехвърлено и продадено на „Е.М.“ ЕООД. По силата на договора за цесия и на основание чл. 99, ал. 2 ЗЗД нов кредитор и титуляр на вземанията по процесния договор за кредит, включително вземанията, претендирани в настоящото производство, става ищеца.

По делото е приложено пълномощно, изходящо от цедента „У.К.Ф.“ ЕАД с което упълномощил цесионера „Е.М.“ ЕООД да уведоми ответника, като длъжник и кредитополучател, съгласно разпоредбата на чл.99, ал.3 от ЗЗД, за прехвърлянето на вземанията спрямо него на новия новият кредитор „Е.М.“ ЕООД. Ищецът, в качеството на пълномощник, изпратил препоръчано писмо, съдържащо уведомление за цесията до посочения в договора за кредит адрес, но писмото било върнато в цялост, оформено като

„непотърсено“.

Съдът приема, че в процесният случай въззивникът/ответникът/ е надлежно уведомен за извършената цесия на 02.12.2022г. с връчването на препис от исковата молба, ведно с приложенията, към които е приложено и уведомителното писмо с изх.№352/10.02.2021г. на цедента и първоначален кредитор – „У.К.Ф.“ЕАД за цесията. Длъжникът изрично е уведомен за новия кредитор – „Е.М.“ЕООД.

За да уважи предявените иски ВРС е приел, че ищецът е кредитор на ответникът и титуляр на процесното вземане. Цесията е надлежно съобщена на ответника-кредитополучател с връчване на препис от искова молба и приложеният, сред които е и уведомителното писмо за извършената цесия, изходящо от цедента - кредитодател до ответника. ВРС е констатирал, че след сключването на договора за цесия ответникът не е извършвал плащания нито на стария , нито на новия кредитор. Изискуемостта на процесното вземане е настъпила с изтичане на договора на 21.11.2020г. Формирал е извод, че претендираното от ищеца вземане не е погасено по давност, като е приел, че в процесният случай началото на давностия срок е крайният срок на договора – падежа на последната погасителна вноска – 21.11.2020г. и до предявяване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК пред РС-В. на 16.02.2022г., за което е образувано ч.гр.д.№260/2022г. на същия съд, не е изтекла 5-годишната погасителна давност за процесните вземания.

С оглед на така установената фактическа обстановка, В.ският окръжен съд намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано.

Разгледана по същество и при така установената по делото фактическа обстановка въззивната жалба се явява неоснователна, поради следните съображения:

Предявените иски са с правна квалификация по чл. 422, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 415, ал. 1 от ГПК, във връзка чл. 79 ЗЗД, във връзка с чл. 99 от ЗЗД.

Пред настоящата инстанция страните не спорят, а и от доказателствата се установява, че процесните вземания по предявения частичен иск са от валиден договор за потребителски паричен кредит от 30.11.2015 г., сключен между „У.К.Ф.“ ЕАД - кредитодател и въззивника – кредитополучател при договорените параметри и краен срок на договора – 21.11.2020г., за връщане на кредитната сума, ведно с уговорената възнаградителна лихва.

По делото не са спорни и констатациите на вещото лице по заключението на съдебно-счетоводната експертиза. Въззивникът е усвоил напълно договорената кредитна сума в общ размер на 42000 лева безкасово по банковата му сметка. Въззивникът е заплатил на кредитора „У.К.Ф.“ ЕАД общо сумата от 1304.50 лева. Към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК - 15.02.2022 г. неизплатената част от кредита от въззивника/ответника/ е в размер на 41360.42 лева - главница с настъпил падеж и договорни лихви в размер на 14228.53 лева, съгласно погасителния план към договора. Вещото лице е установило, че размерът на дължимата и незаплатена от въззивника/ответника/ главница за процесният период от 21.12.2015 г. до 21.08.2016 г. за вноски с настъпил падеж е в размер на 4855.88 лева.

От данните по делото се установява, че въззиваемото дружество/ищецът/ е кредитор и носител на процесното вземане по силата на Договор за прехвърляне на парични вземания /цесия/ от 25.07.2016 г. и приложенията към него, сключен с кредитодателя „У.К.Ф.“ ЕАД, като цедент, по силата на който са прехвърлени вземания, сред които е и вземането по Договор за потребителски паричен кредит № 2064090 от 30.11.2015 г. с кредитополучател въззивника.

Съгласно установеното в чл. 99, ал. 4 ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т. е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Доколкото прехвърленото вземане е възникнало от правоотношение между длъжника и стария кредитор /цедента/, напълно логично е въведеното от законодателя изискване съобщението за прехвърлянето на вземането да бъде извършено именно от стария кредитор /цедента/. Само това уведомяване ще създаде достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на стария му кредитор с нов и ще обезпечи точното изпълнение на задълженията му, т. е. изпълнение спрямо лице, което е легитимирано по смисъла на чл. 75, ал. 1 ЗЗД. Ето защо, правно релевантно за действието на цесията е единствено съобщението до длъжника, извършено от цедента /стария кредитор/.

В настоящият случай съдът приема, че въззиваемия/ответника/ е уведомен за прехвърленото вземане по Договор за потребителски паричен кредит № 2064090 /30.11.2015 г. с връчването на препис от исковата молба, ведно с приложенията, на 02.12.2022г. Сред приложенията на исковата молба е приложено и уведомителното писмо с изх. №352/10.02.2021г. на цедента и първоначален кредитор – „У.К.Ф.“ЕАД за извършената цесия, с което въззивникът/длъжникът/ изрично е уведомен за новия кредитор – „Е.М.“ЕООД.

Следователно, на тази дата - 02.12.2022г. длъжникът/въззивникът/ е получил изходящото от цедента до него уведомление. Получаването на уведомлението е факт, настъпил в хода на процеса, който е от значение за спорното право и поради това следва да бъде съобразен при решаването на делото, с оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 ГПК. Доколкото законът не поставя специални изисквания за начина, по който следва да бъде извършено уведомлението, то получаването на същото в рамките на съдебното

производство по предявен иск за прехвърленото вземане не може да бъде игнорирано, както правилно е прието и от първоинстанционният съд /в тази насока е и съдебната практика, съгласно Решение № 123/24.06.2009г. по т.д. № 12/2009г. на ВКС II т.о./.

Предвид изложените съображения настоящият състав намира, че въззиваемото дружество/ищецът/ е носител на спорното вземане и надлежна страна в процеса, а наведените в жалбата доводи за неправилност на извода на първоинстанционният съд, че на въззивника/ответника/ не е съобщена надлежно извършената цесия от цедента „У.К.Ф.“ЕАД са неоснователни. Следва да се отбележи, че въззивникът не твърди да е извършвал плащания към стария кредитор след прехвърляне на вземането на 25.07.2016г. От заключението на ССЕ пък се установява, че въззивникът е направил само три плащания по процесния договор за кредит към стария кредитор „У.К.Ф.“ЕАД – на 21.12.2015г. 284,50лв., на 04.01.2016г. 732,87лв и на 21.01.2016г. 287,12лв., които са преди сключването на договора за прехвърляне на вземането спрямо него.

Настоящият състав намира за неоснователно и наведеното възражение, че процесните вземания са погасени по давност, поради следните съображения:

Съгласно уговореното в договора за кредит и погасителния план към него, за въззивника - кредитополучател е възникнало задължението да върне получената кредитна сума, ведно с договорната лихва на 60 месечни погасителни вноски, в размер на по 1014.88 лева с падежна дата 21-во число, с първа вноска 21.12.2015г. и последна вноска 21.11.2020г. От заключението на ССЕ безспорно се доказва, че въззивникът е преустановил обслужването на кредита на 21.01.2016 г., а и същият не твърди да е направил и други плащания.

По делото няма данни старият кредитор - „У.К.Ф.“ЕАД или новият кредитор - „Е.М.“ЕООД да са предприели действия по обявяване на кредита за предсрочно изискуем, преди настъпване на крайния срок на договора на 21.11.2020г., на която дата за кредитора/ищеца/ е настъпила изискуемостта за всички вземанията по договора за кредит. За пълното следва да се отбележи, че съгласно дадените разяснения в мотивите към т. 18 на Тълкувателно решение № 4 от 18. 06. 2014 г. на ОСГТК на ВКС предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл. 20а, ал. 2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната страна и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Това е предвидено потестативно право в полза на кредитора и упражняването му зависи единствено от неговата воля.

Съгласно решаващите мотиви, съдържащи се в ТР от 21.01.2022 г. по т. д. № 5/2019 г.на ОСГТК на ВКС, е разяснено, че при разсрочването на едно парично задължение, което по естеството си е еднократно /плащане на цена, връщане на заем/, респ. при уговорката плащането да се извършва на вноски с различни падежи, не се касае за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в” ЗЗД. Приема се, че в този случай задължението се погасява на части, в интерес на длъжника и въз основа на изрично дадено съгласие от страна на кредитора, по аргумент от разпоредбата на чл. 66 ЗЗД.

ВОС приема, че и в настоящият случай връщането на предоставената за ползване заемна сума по договора за кредит на погасителни вноски представлява по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника/въззивника/ на части (чл. 66 ЗЗД). Ето защо приложима по отношение на това задължение е общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита, който в случая е 21.11.2020г. От приложеното ч.гр.д.№260/2022г. на РС-В. се установява, че въззиваемото дружество е депозирало заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 15.02.2022 г.

При тези констатации единственият извод до който достигна съда е, че вземането на въззиваемото дружество за сумата от 4855.88 лева, представляваща частично главница за периода от 21.12.2015г. - 21.08.2016 г., от общо изискуема главница в размер на 41360.42 лева по Договор за потребителски паричен кредит № 2064090 от 30.11.2015 г., сключен между „У.К.Ф.“ ЕАД и ответника не е погасено по давност, поради което правилно и законосъобразно са уважени от РС-В. с обжалваното решение.

С оглед основателността и уважаването на главния иск, основателна се явява и акцесорната претенция по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 260/2022 г. по описа на Районен съд - В. в съда, до окончателното изплащане на сумата

Настоящият съдебен състав споделя мотивите на първоинстанционния съд и на основание чл. 272 ГПК препраща към тях.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции обжалваното решението следва да се потвърди.

По разноските:

С оглед изхода на спора на въззивната страна не се следва присъждането на разноски.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответната по жалбата страна има право на разноски. Съдът констатира, че пред настоящата инстанция от въззиваемата страна не е направено искане за присъждане на разноски и по делото няма доказателства да е направила такива, поради което разноски не й се следват.

Водим от горното В.ският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №402 от 19.05.2023 г. постановено по гр. д. №743/2022 г. по описа на Районен съд-В..

Решението не подлежи на касационно обжалване, на основание чл. 280, ал. 3, т.1
ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____